

Յոնլի Գիրքը և Լատդիկեական Յոթներորդ-օրյա Ադվենտիստական Եկեղեցին — Թիվ Զորս

Jeff Pippenger

2025-12-07

Թիվ Զորս

Եսայիա քսանութուն «Երուսաղեմը» կառավարող «արհամարհող մարդիկ» ներկայացված են որպես «Եփրեմի հարբեցողները» և որպես «հպարտության պսակը»: «Պսակ»-ը ներկայացնում է առաջնորդություն, իսկ «հպարտություն»-ը ներկայացնում է սատանայական բնավորություն:

Հարբեցողները հակադրվում են մնացորդին («մնացորդ»), որոնք դառնում են Աստծո փառքի «պսակը», որովհետև վերջին անձրևի ժամանակ Տերը հաստատում է Իր փառքի «թագավորությունը», ինչպես նախապատկերացվել է նրանով, որ Նա խաչի վրա հաստատեց շնորհի «թագավորությունը»: Խաչի վրա շնորհի թագավորությունը նախապատկերում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ փառքի թագավորությունը: Վերջին անձրևը սկսվեց 9/11-ին, երբ սկսվեցին հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը և ողջերի դատաստանը:

«Ես տեսա, որ ամեն ինչ լարված հայացքով դիտում է և իր մտքերը ձգում է դեպի իրենց առջև կանգնած մոտալուտ ճգնաժամը: Բարայելի մեղքերը պետք է նախապես գնան դատաստանի: Ամեն մի մեղք պետք է խոստովանվի սրբաբանում, ապա գործը կշարժվի առաջ: Դա պետք է արվի այժմ: Նեղության ժամանակի մնացորդը պիտի աղաղակի. «Աստվա՛ծ իմ, Աստվա՛ծ իմ, ինչո՞ւ լքեցիր ինձ»»:

«Վերջին անձրևը գալիս է նրանց վրա, ովքեր մաքուր են,—այն ժամանակ բոլորը կընդունեն այն, ինչպես նախկինում:»

«Երբ չորս հրեշտակները բաց թողնեն, Քրիստոսը կհաստատի Իր թագավորությունը: Ոչ ոք վերջին անձրևը չի ստանա, բացի նրանցից, ովքեր անում են ամեն ինչ, ինչ կարող են: Քրիստոսը կօգնե մեզ: Բոլորը կարող էին հաղթողներ լինել Աստծո շնորհով՝ Հիսուսի արյան միջոցով: Ամբողջ երկինքն հետաքրքրված է այս գործով: Հրեշտակները հետաքրքրված են»: Spalding and Magan, 3.

Հայտնության գրքի չորս հոդմերը Եսայու կողմից նույնպես ներկայացվում են որպես սաստիկ հոդմ, որ զսպված էր արևելյան հոդմի օրը, ինչպես և Հայտնության գրքի կովի չորս հոդմերը պահվում են չորս հրեշտակների կողմից: Քույր Ուայթը չորս հոդմերը բնորոշում է որպես «գայրացած ձի, որ ձգտում է պոկվել-ազատվել»՝ բերելով «մահ և կործանում»: Չորս հոդմերը աստիճանաբար են արձակվում՝ սկսելով 9/11-ից, ապա մեծապես սաստկանալով Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, և ապա լիովին արձակվելով, երբ մարդկային փորձաշրջանը փակվում է:

Արձակված և Զսպված

Յոթերորդ փողը, որը նաև երրորդ վայն է, և որը հայտարարում է Աստծո խորհրդի ավարտը, մարգարեաբար հնչեց 9/11-ին, երբ իսլամը արձակվեց, ապա 9/11-ից հետո մարգարեաբար զսպվեց Ջորջ Վ. Բուշի կողմից: Իսլամի մայրը՝ Հագարը, Իսմայելի մայրը, զսպման և արձակման խորհրդանիշ է: Նա Սառայի կողմից արձակվեց, որպեսզի Սառայի կողմից զավակ հղանա Աբրահամից, ապա խանդի պատճառով Սառայի կողմից զսպվեց, ինչի հետևանքով Հագարը փախավ, մինչև որ հրեշտակը զսպեց Հագարին փախչելուց և ասաց նրան վերադառնալ: Իսահակի ծնվելուց հետո Հագարի և Սառայի հակամարտությունը շարունակվեց, մինչև որ Աբրահամը դուրս հանեց աղախնին՝ այդպիսով նրա վրա դնելով ևս մեկ զսպում:

Իսլամի չորս հրեշտակները արձակվեցին Հայտնության իններորդ գլխի տասնհինգերորդ համարի երեք հարյուր իննսունմեկ տարվա և տասնհինգ օրվա մարգարեության սկզբում, և ապա նրանք զսպվեցին 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին:

Եվ վեցերորդ հրեշտակը փող հնչեցրեց, և ես մի ձայն լսեցի Աստծու առաջ գտնվող ոսկե գոհասեղանի չորս եղջյուրներից, որ ասում էր փող ունեցող վեցերորդ հրեշտակին. Արձակի՛ր այն չորս հրեշտակներին, որ կապված են մեծ Եփրատ գետի մոտ: Եվ արձակվեցին այն չորս հրեշտակները, որոնք պատրաստված էին ժամի, օրվա, ամսվա և տարվա համար, որպեսզի սպանեն մարդկանց երրորդ մասը: Հայտնություն 9:13-15.

Երրորդ վայի իսլամը 9/11-ին արձակվեց՝ հարձակվելու համար, և Ջորջ Վ. Բուշը սկսեց իր համաշխարհային պատերազմը ահաբեկչության դեմ ու զսպում դրեց իսլամի վրա: Իսմայելի՝ իսլամի խորհրդանիշի, առաջին հիշատակումն այն է մատնանշում, որ Իսմայելի սերունդները պիտի լինեն ամեն մարդու դեմ, և ամեն մարդ՝ նրանց դեմ:

Եվ Տիրոջ հրեշտակը նրան ասաց. «Ահա, դու հղի ես և մի որդի կծնես, և նրա անունը Իսմայել կկոչես, որովհետև Տերը լսել է քո նեղությունը: Եվ նա վայրենի մարդ պիտի լինի. նրա ձեռքը բոլորի դեմ պիտի լինի, և բոլորի ձեռքը՝ նրա դեմ. և նա պիտի բնակվի իր բոլոր եղբայրների ներկայությամբ»: Ծննդոց 16:11, 12.

Իսլամը աշխարհի վախճանի այն գործությունն է, որի դեմ «ամեն մարդու ձեռք» պիտի լինի, և իսլամն էլ պիտի լինի ամեն մարդու դեմ, ինչպես որ այսօր դա կատարելապես իրագործվում է: Իսլամի առանձնահատուկ գործը, որպես մարգարեության խորհրդանիշ, համաշխարհային պատերազմ առաջ բերելն է: Այս թեման հաստատվում է Եղիայի, Հովհաննես Մկրտչի պատմությամբ և Հայտնության զրքում ներկայացված է որպես «ազգերի բարկանալը»:

«Այստեղ հիշատակված «այն նեղության ժամանակի սկիզբը» չի վերաբերում այն ժամանակին, երբ ժանտախտները կսկսեն թափվել, այլ կարճ ժամանակամիջոցի՝ անմիջապես նախքան դրանց թափվելը, մինչ ֆրիստոսը սրբաբանում է: Այդ ժամանակ, մինչ փրկության գործը մոտենում է իր ավարտին, նեղություն պիտի գա երկրի վրա, և ազգերը պիտի բարկանան, սակայն զսպված պիտի լինեն, որպեսզի չխանգարեն երրորդ հրեշտակի գործին: Այդ ժամանակ պիտի գա «վերջին անձրևը», կամ Տիրոջ ներկայությունից եկող զովացումը, որպեսզի գործություն տա երրորդ

հրեշտակի բարձրաձայն հնչեցվող պատգամին և պատրաստի սրբերին կանգուն մնալու այն ժամանակաշրջանում, երբ յոթ վերջին ժանտախտները պիտի թափվեն»:
Early Writings, 85.

«Օրերում», երբ թափվում է վերջին անձրևը, Քրիստոսը հաստատում է Իր փառքի արքայությունը, ինչպես ներկայացված է Դանիելի գրքում:

Եվ այն թագավորների օրերում երկնքի Աստվածը կհաստատի մի թագավորություն, որ երբեք չի կործանվի. և այդ թագավորությունը ուրիշ ժողովրդին չի տրվի, այլ պիտի փշրի ու պիտի սպառի բոլոր այդ թագավորությունները, և ինքը պիտի կանգնի հավիտյան: Դանիել 2:44.

Այն «օրերում», երբ Քրիստոսը կհաստատի Իր փառքի արքայությունը, նրանք, ովքեր Քրիստոսին են՝ Նրա փառքի «պսակը», հակադրվում են այն հարբեցողներին, որոնք կրում են հպարտության «պսակը»: Ամբակումի «տեսիլքը», որ պետք է գրվեր և պարզորեն ներկայացվեր «տախտակների» վրա, պատկերավոր կերպով ներկայացնում է ադվենտիզմի հիմնարար ճշմարտությունների պատմական վկայությունը: Ամբակումի վկայության մեջ Հովելի երկու դասերը՝ կա՛մ «հպարտություն», կա՛մ «փառք», ներկայացված են որպես մի դաս, որ կա՛մ՝ հավատով արդարացված է, կա՛մ՝ բարձրացած է հպարտությամբ: Երկրորդ գլխի չորրորդ համարը դիմում է այդ երկու դասերին, և դրանք զուգահեռվում են Փարիսեցու և Մաքսավորի դասական օրինակին: Մաքսավորը տուն գնաց արդարացված, իսկ Փարիսեցու «հոգին» «ուղիղ չէ», որովհետև այն «բարձրացած է»:

Ահա, նրա հոգին, որ հպարտացել է, ուղիղ չէ նրա մեջ. բայց արդարը պիտի ապրի իր հավատքով: Ամբակում 2:4.

Հաջորդ համարում Ամբակումը այն խավին, որի սրտերը բարձրացած են հպարտությամբ, նույնացնում է հարբածների հետ՝ այսպիսով Եսայու և Ամբակումի հարբածներին կապելով «հպարտության» հետ:

Այո՛, նաև՝ քանի որ նա գինով հանցանք է գործում, նա հպարտ մարդ է և տանը չի մնում, նա, որ իր ցանկությունը գերեզմանի պես լայնացնում է, և մահի պես է ու չի կշտանում, այլ իր մոտ է հավաքում բոլոր ազգերին և իր վրա է կուտակում բոլոր ժողովուրդներին: Ամբակում 2:5.

Արժե հիշել, որ Ամբակումի այս համարները ոչ միայն կատարվեցին միլլերիտական պատմության մեջ, այլև դրանց կատարումը ընդհանուր թեմա էր թե՛ Էլեն Ուայթի, թե՛ ադվենտիզմի վաղ շրջանի ռահվիրաների մոտ: Նրանք, ովքեր արդարացվեցին այն հավատքով, որը ներկայացված է միլլերիտական պատմության չորրորդ համարում, այն մարդիկ էին, որ դիմացան առաջին հիասթափության ճգնաժամին, որը նշանավորեց թե՛ հապաղման ժամանակը, թե՛ երկրորդ հրեշտակի պատգամի գալուստը, որը հռչակում էր Բաբելոնի անկումը: Միլլերիտները այդ փորձության պատմության մեջ հասկացան, որ նախկին ուխտի ժողովուրդը, որը պատմականորեն եղել էր բողոքական, դարձել էր Բաբելոնի դուստրերը: Այդ բողոքականները բողոքականներ էին, որոնք ներկայացված էին Սարդես եկեղեցով՝ ներկայացնելով

ուխտի ժողովուրդ, որովհետև նրանք ունեին «անուն»՝ թե՛ բնավորության, թե՛ ուխտային հարաբերության խորհրդանիշ, բայց մեռած էին:

Եվ գրի՛ր Սարդիսում գտնվող եկեղեցու հրեշտակին. Այսպես է ասում Նա, որ ունի Աստծո յոթ Հոգիները և յոթ աստղերը. Գիտեմ քո գործերը, որ դու անուն ունես, թե կենդանի ես, սակայն մեռած ես: Հայտնություն 3:1.

1844 թվականի փորձության ընթացքի մեջ, որը սկսվեց ապրիլի 19-ին և այնուհետև ավարտվեց հոկտեմբերի 22-ին, նրանք, ովքեր չդիմացան փորձությանը, հպարտությամբ բարձրացան, և եթե միայն կարդանք հինգերորդ համարին հաջորդող համարները, այնտեղ մարդկային հպարտության բնույթը ներկայացվում է պապական ամբարտավանության և ինքնաբարձրացման օրինակով: Այն ավարտվում է քսաներորդ համարում, ուր հռչակվում է, որ Տերը Իր սուրբ տաճարում է. թող ամբողջ երկիրը լռի Նրա առաջ:

Բայց Տերը Իր սուրբ տաճարում է. թող ամբողջ երկիրը լռի Նրա առաջ: Ամբակում 2:20.

Ամբակումի գրքի երկրորդ գլխի երկրորդ համարը մատնանշում է 1844 թվականի ապրիլի 19-ի առաջին հիասթափությունը, իսկ գլուխը ավարտվում է քսաներորդ համարով, որը հստակորեն նշում է 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, երբ Տերը հանկարծ եկավ Իր տաճար:

Չորս գալուստներ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին (տող առ տող)

«Քրիստոսի գալուստը՝ որպես մեր Քահանայապետ, դեպի Սրբությունների Սուրբը՝ սրբաբանը մաքրելու համար, ինչպես ներկայացված է Դանիել 8:14-ում, մարդու Որդու գալուստը դեպի Հինավուրցը, ինչպես ներկայացված է Դանիել 7:13-ում, և Տիրոջ գալուստը դեպի Իր տաճարը, ինչպես կանխագուշակված է Մադաքիայի կողմից, մինևոյն իրադարձության նկարագրություններն են. և նույնը նաև պատկերված է փեսայի՝ հարսանիքին գալուստով, ինչպես Քրիստոս նկարագրել է Մատթեոս 25-ի տասը կույսերի առակում»: «Մեծ պայքարը», 426:

Երրորդ և չորրորդ համարները նույնացնում են այն երկու դասերը, որոնք առաջանում են երկրորդ համարից մինչև քսաներորդ համարը ներկայացված փորձառության ընթացքում, այսինքն՝ 1844 թվականի ապրիլի 19-ից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը տևած փորձության ընթացքում: Չորրորդ համարից մինչև տասնիններորդ համարը վերաբերում են պապական իշխանությանը՝ բացառությամբ տասնչորսերորդ համարի, որը վերաբերում է այն պատմությանը, որ հետևում է Հայտնություն տասնութերորդ գլխի հրեշտակի իջնելուն՝ 9/11-ին:

Որովհետև երկիրը պիտի լցվի Տիրոջ փառքի գիտությամբ, ինչպես ջրերը ծածկում են ծովը: Ամբակում 2:14.

Միլլերյան պատմության մեջ երկրորդ հրեշտակի փորձության գործընթացում զարգացան երկրպագուների երկու դասեր, և այնուհետև դրանք դրսևորվեցին 1844

թվականի հոկտեմբերի 22-ի ճգնաժամում: Տվյալ հատվածում ամբարիշտների բնավորությունը պապության բնավորությունն է, և այդ փորձության ժամանակաշրջանում հավատարիմ միլլերականները եկան հռչակելու, երկրորդ հրեշտակի լուրի հետ համահունչ, որ բողոքական եկեղեցին, մերժելով միլլերական լուրը, դարձել էր Հռոմի դուստրերը: Այն վեճը, որ ծավալվեց ապրիլի 19-ի սկզբից մինչև հոկտեմբերի 22-ի ավարտը, այն վայրն է, որտեղ բնավորությունը դրսևորվում է կա՛մ որպես Բաբելոնի գինին խմող հպարտ մեկը, ինչպես Բաղշասարը, կա՛մ որպես մեկը, ով, ինչպես Դանիելը Բաղշասարից առաջ, արդարացվեց իր հավատքով: Այդ վեճն այն տեղն է, որտեղ ծավալվում է այն դրաման, որը աշխարհին արթնացնում է երրորդ հրեշտակի լուրի հետ կապված հավիտենական իրողություններին: Հարբածի և արդարացվածի այս հակապատկերը դրված է այն փաստարկի համատեքստում, թե ինչպես է աշխարհը լուսավորվում այս հարցերի վերաբերյալ. «Որովհետև երկիրը պիտի լցվի Տիրոջ փառքի գիտությամբ, ինչպես ջրերը ծածկում են ծովը»: Այդ լուսավորումը սկսվեց 9/11-ին:

Ամբակումի երկրորդ գլխում ներկայացված պատմության ավարտին Տերը հանկարծ եկավ Իր տաճարը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Նա այդպես արեց՝ ի կատարումն այն մարգարեության, որ Ինքն իսկ որպես Պալմոնի ներկայացրել էր Դանիել ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ խոսքում:

Պալմոնի

Աստվածաշնչյան օրացույցի յոթերորդ ամսվա տասներորդ օրը, որը 1844 թվականին ընկավ տասներորդ ամսվա քսաներկուերորդ օրվա վրա, կատարվեց Ամբակում 2:20-ը, և «220» խորհրդանշական թիվը կարելի է տեսնել այն «գլխում և համարում», որը նշանավորում է տնօրինության փոփոխություն Քրիստոսի գործի մեջ երկնային սրբաբանում: Հարյուր քառասունչորս հազարի մարգարեական հատկանիշներից մեկն այն է, որ նրանք են, ովքեր հետևում են Գառնին, ուր էլ որ Նա գնա: Քրիստոսին հետևել նշանակում է հետևել Նրան Իր Խոսքի մեջ:

Իր Խոսքի մեջ «220» թիվը խորհրդանշորեն ներկայացնում է աստվածության և մարդկության միավորումը, և հենց այն գործը, որ Քրիստոսը սկսեց այդ օրը, Իր աստվածությունը մարդկության հետ միավորելու գործն էր: 1844 թվականին տասներորդ ամսվա քսաներկուերորդ օրը, կամ խորհրդանշորեն՝ քսաներկու անգամ տասը, որ հավասար է «220»-ի ($22 \times 10 = 220$), կամ կարելի է ասել՝ հենց այն օրը, որ խորհրդանշորեն համապատասխանում է «220»-ին, կատարվեց Ամբակում «2:20»-ը, երբ Քրիստոսը Սուրբ տեղից տեղափոխվեց Ամենասուրբ Տեղը՝ քննչական դատաստանը սկսելու համար:

Պալմոնին՝ Հրաշալի Թիվը, գտնվում է այն «հարցի և պատասխանի» մեջ, որը Ադվենտիզմի կենտրոնական սյունն է, և ադվենտիստների մեծամասնությունը լիովին անտեղյակ է այդ ճշմարտությունից:

«Աստվածաշնչյան այն խոսքը, որը բոլոր մյուսներից առավելապես եղել էր և՛ ադվենտական հավատի հիմքը, և՛ նրա կենտրոնական սյունը, այս հռչակագիրն էր.

«Մինչև երկու հազար երեք հարյուր օր, ապա սրբաբանը կմաքրվի»: [Դանիել 8:14.]»
Մեծ պայքարը, 409:

Դանիելի ութերորդ գլխի տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ համարները ներկայացնում են տասներեքերորդ համարում տրված մի հարց, որին հաջորդում է պատասխանը տասնչորսերորդ համարում: Երբայերեն «Պաղմոնի» բառը տասներեքերորդ համարում թարգմանված է որպես «այն որոշ սուրբը», և Քրիստոսի այդ հատուկ անունը նշանակում է «Հրաշալի Թվարկող» կամ «Գաղտնիքների Թվարկող»:

Երբ էլեն Ուայթը մատնանշում է, որ տասնչորսերորդ համարը Ադվենտիզմի կենտրոնական սյունն ու հիմքն է, նա աստվածային շեշտադրությունը դնում է այս երկու համարների հարցի և պատասխանի վրա, ինչը պահանջում է, որ Քրիստոսը որպես Սքանչելի Թվիչ, լինի հիմնական հոման կետը: Քույր Ուայթը բազմիցս շեշտել է Քրիստոսին որպես ցանկացած հատվածի կենտրոնական ճշմարտություն դիտելու կարևորությունը, և տասներեքերորդ ու տասնչորսերորդ համարներում առկա է Քրիստոսի ուղղակի հայտնությունը՝ «այն ոմն սուրբը», — որը Պաղմոնին է:

Երբ Ադվենտիզմը 1863 թվականին մերժեց Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները», նա փակեց իր աչքերը Պաղմոնի առաջ, քանզի հարցի և պատասխանի մարգարեական կառուցվածքը հիմնված է Մովսեսի «յոթ ժամանակների» և Դանիելի «քսաներեք հարյուր օրերի» փոխհարաբերության վրա: Մովսեսի «յոթ ժամանակների», այսինքն՝ երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների, և Դանիելի «քսաներեք հարյուր երեկոների ու առավոտների», այսինքն՝ քսաներեք հարյուր տարիների, մարգարեական փոխհարաբերությունը հաստատվում է ժամանակով, որը ներկայացվում է թվերով, և Հրաշալի Թվիչը գտնվում է հենց այն հարցի ու պատասխանի կենտրոնում, որոնք Ադվենտիզմի կենտրոնական սյունն են: Նրանք, ովքեր գուցե կարդացած լինեն Հովսեփոսի գրությունները, կարող են հիշել նրա տրամաբանական փաստարկները, որոնցով նա նույնականացնում էր Աստծու կողմից ստեղծված երկու հատուկ բան: Մեկը երբայերեն լեզուն էր, իսկ մյուսը՝ չափելի ժամանակը, ինչը, իր հերթին, պահանջում է մաթեմատիկա:

Տասներեքերորդ համարը հարցնում է. «Մինչև ե՞րբ»: Համարը չի հարցնում «ե՞րբ», այլ հարցնում է «մինչև ե՞րբ»: Ճիշտ ըմբռնելու համար էական է, թե հարցը վերաբերում է տևողությանը («մինչև ե՞րբ»), թե ժամանակի որևէ կետի («ե՞րբ»): Տասնչորսերորդ համարի պատասխանը կա՛մ մատնանշում է ժամանակի մի կետ, կա՛մ ժամանակի մի ժամանակաշրջան, և հնարավոր է՝ երկուսն էլ. բայց ինչ էլ որ լինի պատասխանը, այն պետք է դիտվի տասներեքերորդ համարի հարցի համատեքստում: Խոսքը ճիշտ բաժանելու, այսինքն՝ տասնչորսերորդ համարի պատասխանը ճիշտ հասկանալու համար անհրաժեշտ է հարցի համատեքստի ճիշտ ըմբռնումը: Արդյո՞ք դա «ե՞րբ» է, թե՞ «մինչև ե՞րբ»:

Եփրեմի հարբաճները աղոտ կերպով ուսուցանում են, թե տասնչորսերորդ համարը մատնանշում է ժամանակի մի որոշակի կետ, որը նրանք նույնացնում են 1844

թվականի հոկտեմբերի 22-ի հետ, և երբ նրանք այդպես են վարվում, շատ հնարավոր է, որ հղվեն հենց այն հատվածին, որ մենք նոր իսկ մեջբերեցինք «Մեծ պայքար»-ից, բայց Աստծո Խոսքը երբեք չի փոխվում և երբեք չի խափանվում: «Մինչև ե՞րբ» հարցը տևողություն է մատնանշում, ոչ թե ժամանակի մի կետ: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը սկիզբ դրեց քննիչ դատաստանի ժամանակաշրջանին, և այդ գործի հետ առնչվող ճշմարտությունները ներկայացնում են հավիտենական ավետարանը և շատ ավելի կարևոր են, քան պարզապես այն ամսաթիվը, երբ այն սկսվեց:

Երբայական քերականությունը հստակ է, և այդ նույնական իմաստը փոխանցվել է King James Version-ում: Ոչ միայն քերականությունը հստակորեն հարցը դնում է տևողության համատեքստում, այլև «մինչև ե՞րբ» հարցը աստվածաշնչյան մարգարեության խորհրդանիշ է: Մի քանի վկաների հիման վրա կարելի է ցույց տալ, որ «մինչև ե՞րբ» հարցը, որպես խորհրդանիշ, ներկայացնում է 9/11-ի պատմությունը մինչև կիրակնօրյա օրենքը: Նախ կքննենք «մինչև ե՞րբ» խորհրդանիշը, ապա կվերադառնանք Պալմոնիին և Հովելին:

Մինչ ե՞րբ: Եսայիա վեցերորդ գլուխ

Եսայիա մարգարեի գրքի վեցերորդ գլխի երրորդ խոսքում հրեշտակները հայտարարում են, որ ամբողջ երկիրը լցված է Աստծու փառքով:

Եվ մեկը կանչում էր մյուսին ու ասում. «Սո՛ւրբ, սո՛ւրբ, սո՛ւրբ է Զորությունների Տերը. ամբողջ երկիրը լի է Նրա փառքով»: Եսայիա 6:3.

Քույր Ուայթը Հայտնության տասնութերորդ գլխի հրեշտակի իջնելը կապում է երրորդ համարի հրեշտակների հետ:

«Երբ նրանք [հրեշտակները] տեսնում են ապագան, երբ ամբողջ երկիրը պիտի լցվի Նրա փառքով, հաղթական գովաբանության երգը մեղեդային օրհներգով արձագանքվում է մեկը մյուսին. «Սո՛ւրբ, սո՛ւրբ, սո՛ւրբ է Զորաց Տերը»»: Review and Herald, December 22, 1896.

Եսայիան գտնվում է 9/11-ում և հարցնում է. «Մինչև ե՞րբ» պիտի ներկայացնի 9/11-ի պատգամը լատիկյան մի ժողովրդի, որ չի ցանկանում տեսնել կամ լսել: Նրան ասվում է, որ պետք է հարատևի, մինչև քաղաքները քանդվեն. և քաղաքների կործանումը, որ սկսվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ ազգային ուրացությանը հետևում է ազգային կործանումը:

Այն ժամանակ ես ասացի. «Տե՛ր, մինչև ե՞րբ»: Եվ Նա պատասխանեց. «Մինչև որ քաղաքները ամայանան՝ առանց բնակչի, և տները մնան առանց մարդու, և երկիրը լիովին անապատ դառնա, և Տերը մարդկանց հեռու տանի, և երկրի մեջ մեծ լքվածություն լինի: Բայց դրանում դեռ տասներորդ մասը պիտի մնա, և այն պիտի վերադառնա, և պիտի ուսովի, ինչպես բեկկնին և ինչպես կաղնին, որոնց էությունը նրանց մեջ է մնում, երբ նրանք թափում են իրենց տերևները. այդպես սուրբ սերմը պիտի լինի դրա էությունը»: Եսայիա 6:11–13:

9/11-ին, երբ երկիրը լուսավորվեց Աստծո փառքով, Եսային օծվում է՝ ներկայացնելու վերջին անձրևի պատգամը, և նա հարցնում է. «Մինչև ե՞րբ» պետք է ներկայացնի 9/11-ի պատգամը այն մարդկանց, որոնց սրտերը ճարպակալած են: Պատասխանը «մինչև» Կիրակնօրյա օրենքն է, երբ «երկրի մեջ մեծ լքում կլինի»: «Մեծ լքումը» գործադրվում է Լատդիկյան ադվենտիզմի կողմից, որին Եսային քսաներկուերորդ գլխում ներկայացնում է որպես Սեբնա:

Ահա Տերը քեզ կհեռացնի զորեղ գերությամբ և անպատճառ կծածկի քեզ: Նա անպատճառ սաստիկ պիտի պտտեցնի և քեզ գնդակի պես շարտի ընդարձակ երկիր. այնտեղ պիտի մեռնես, և այնտեղ քո փառքի կառքերը պիտի դառնան քո տիրոջ տան ամօթը: Եվ Ես քեզ պիտի վռնդեմ քո պաշտոնից, և նա քեզ պիտի տապալի քո դիրքից: Եսայիա 22:17-19:

Լատդիկեացի ադվենտիզմը Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ թողնում է ճշմարտությունը և այնտեղ «կործանվում» է, ինչպես ներկայացված է Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի քառասունմեկերորդ խոսքում:

Նա պիտի մտնի նաև փառավոր երկիրը, և շատ երկրներ պիտի կործանվեն. բայց սրանք պիտի ազատագրվեն նրա ձեռքից՝ Եդոմը, Մովաբը և Ամոնի որդիներից գլխավորները: Դանիել 11:41.

Երբ Եսայիան հարցնում է՝ «մինչև ե՞րբ», նրան ասվում է, որ պատգամը ներկայացնի ադվենտիզմին մինչև իսկ Կիրակնօրյա օրենքը, երբ Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասունմեկերորդ խոսքի «շատերը» «կործանվելու» են, երբ նրանք կհրաժարվեն Շաբաթից և Աստծուց: Այնուհետև նրանք դուրս կթքվեն Տիրոջ բերանից, ինչպես ներկայացված է Հայտնության գրքում, որտեղ Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը հանդիպում և ավարտվում են, և որտեղ Եսայիա քսաներկուում Շեբնան «սաստկությամբ» «գնդակի պես մի ընդարձակ երկիր» է նետվում, երբ նրանք «հեռացվում» են «հեռու»:

Այդ ժամանակահատվածում մնացորդը, ներկայացված որպես «տասանորդ» (որը տասանորդ է), «կվերադառնա». նրանք այս հատվածում համեմատվում են այն ծառերի հետ, որոնք ունեն «նյութ», որ մնում է, երբ տերևները թափվում են: Մարգարեական խորհրդաբանության մեջ «տերևները» ներկայացնում են դավանությունը: Երբ ադվենտիզմը հասնի կիրակնօրյա օրենքին և ընդունի շաբաթվա առաջին օրը՝ Աստծո շաբաթի փոխարեն, նրանք կթափեն իրենց «դավանության» տերևները և այլևս չեն հավակնի պահել Աստծո յոթերորդ օրվա շաբաթը:

«Թզենու անեծքը գործով արտահայտված առակ էր: Այդ անպտուղ ծառը, որ իր կեղծավոր սաղարթով պարծենում էր հենց Քրիստոսի առաջ, հրեական ազգի խորհրդանիշն էր: Փրկիչը ցանկանում էր Իր աշակերտներին պարզ ցույց տալ Իսրայելի կործանման պատճառը և նրա անխուսափելիությունը: Այդ նպատակի համար Նա ծառին բարոյական հատկություններ վերագրեց և այն դարձրեց աստվածային ճշմարտության մեկնիչը: Հրեաները բոլոր մյուս ազգերից առանձնացած էին կանգնած՝ դավանելով իրենց հավատարմությունը Աստծուն: Նրանք Նրա կողմից հատուկ կերպով շնորհված էին, և արդարության

հավակնություն էին ներկայացնում ամեն մի այլ ժողովրդի նկատմամբ: Բայց նրանք ապականվել էին աշխարհի սիրով և շահամոլության ազահությամբ: Նրանք պարծենում էին իրենց գիտությամբ, սակայն անտեղյակ էին Աստծո պահանջներին և լի էին կեղծավորությամբ: Ինչպես անպտուղ ծառը, նրանք բարձր էին տարածում իրենց ցուցադրական ճյուղերը՝ արտաքուստ փարթամ և աչքին գեղեցիկ, բայց տալիս էին «միայն տերևներ»: Հրեական կրոնը՝ իր շքեղ տաճարով, իր սրբազան զոհասեղաններով, իր խույրակիր քահանաներով և ազդու արարողություններով, իրոք արտաքուստ գեղեցիկ էր, բայց պակասում էին խոնարհությունը, սերը և բարեգթությունը»:

«Թզենիների այգու բոլոր ծառերը զուրկ էին պտղից, բայց տերևազուրկ ծառերը ոչ մի ակնկալիք չէին հարուցում և ոչ մի հիասթափություն չէին պատճառում: Այդ ծառերով ներկայացված էին հեթանոսները: Նրանք, ինչպես և հրեաները, զուրկ էին աստվածապաշտությունից, սակայն չէին դավանել, թե ծառայում են Աստծուն: Նրանք բարության վերաբերյալ պարծենկոտ հավակնություններ չէին անում: Նրանք կույր էին Աստծո գործերի և ճանապարհների հանդեպ: Նրանց համար թզի ժամանակը դեռ չէր հասել: Նրանք դեռ սպասում էին այն օրվան, որը լույս և հույս պիտի բերեր նրանց: Հրեաները, որոնք Աստծուց ավելի մեծ օրհնություններ էին ստացել, պատասխանատու էին համարվում այս պարզների չարաշահման համար: Այն արտոնությունները, որոնցով նրանք պարծենում էին, միայն ավելացնում էին նրանց մեղքը»: The Desire of Ages, 582, 583.

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Լաոդիկեական աղվենտիզմի՝ Աստծո ուխտի ժողովուրդը լինելու դավանությունը վերանում է, քանի որ նրանք ընդունում են մահվան ուխտի նշանը և մերժում կյանքի ուխտի կնիքը: Այնուհետև նրանք մի կողմ են նետում իրենց դավանության տերևները, և այն, ինչ տեսադաշտ է բերվում, մի մնացորդ է՝ Եսայիայով ներկայացված, որը 9/11-ին «վերադարձավ» հին ճանապարհներին, ապա խոնարհվեց մինչև փոշին, երբ նա (Եսայիան) գիտակցեց իր ապականված փորձառությունը, և դրանից հետո մաքրվեց զոհասեղանից վերցված խարույկով: Քույր Ուայթը մեզ տեղեկացնում է, որ զոհասեղանից վերցված խարույկը ներկայացնում է մաքրումը, սակայն մաքրումը պարզապես այն է, ինչ կատարվում է այն ժամանակ, երբ խարույկը դիպչում է Եսայիայի շուրթերին:

«Կենդանի ածուխը մաքրագործության խորհրդանիշն է: Եթե այն դիպչի շուրթերին, ապա դրանցից ոչ մի անմաքուր խոսք չի ընկնի: Կենդանի ածուխը նաև խորհրդանշում է Տիրոջ ծառաների ջանքերի գործությունը»: Review and Herald, October 16, 1888.

Վերջին օրերում երկրի վրա նետվող զոհասեղանի «ածուխները» այն ածուխներն են, որոնք երկրի վրա են նետվում Հայտնության ութերորդ գլխի առաջին հինգ համարներում, երբ բացվում է յոթերորդ և վերջին կնիքը: Եսային, և հետևաբար՝ հարյուր քառասունչորս հազարը, մաքրվում են այն ածուխով, որ դիպչում է նրանց շրթունքներին, բայց «ածուխը» պատգամ է: Այն դիպչում է նրանց շրթունքներին, երբ նրանք գիրքն առնում են հրեշտակի ձեռքից և ուտում այն:

Նրանց սրբացրու Քո ճշմարտությամբ. Քո խոսքը ճշմարտություն է: Հովհաննես 17:17:

Նրանք, ովքեր «վերադառնում» են և դառնում մնացորդը (մնացյալը), ներկայացված են որպես կադնի և բնեկնիներ, և ինչպես Քրիստոսը «ծառին բարոյական հատկանիշներ էր վերագրել և այն դարձրել աստվածային ճշմարտության մեկնիչ», այնպես էլ Եսայիայի ծառերն իրենց մեջ ունեն այդ «բարոյական հատկությունը», որը ներկայացված է «էությամբ»: Էությունը մնում է ծառերի հետ, նույնիսկ երբ նրանք, ովքեր միայն դավանության տերևներ էին, հեռացվում են: «Սուրբ սերմը» «էությունն» է, և Քրիստոսը մարգարեության «սուրբ սերմն» է: Այն ծառերը, որոնք ներկայացված են որպես մնացորդ, և որոնցով ներկայացված է նաև ինքը՝ Եսայիան, վեցերորդ գլխում ներկայացնում են մարդկանց, հետևաբար՝ մարդկությունը, իսկ սուրբ սերմը ներկայացնում է աստվածությունը: Ուստի, Եսայիա վեցը նույնացնում է ադվենտիզմի մաքրագործումը 9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքը, և այն մանրամասները, որոնք Եսայիան ներդրում է բերում այդ մարգարեական պատմության մեջ, բոլորը ներկայացված են նրա «մինչև ե՞րբ» հարցով: Եսայիայի համար «մինչև ե՞րբ» հարցի պատասխանը 9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքն էր:

Մինչև ե՞րբ: 1840–1844

1840 թվականի օգոստոսի 11-ը նախատիպարեց 9/11-ը, և 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը տևող մարգարեական պատմության ընթացքում տեղի ունեցավ Կարմեղոս լեռան ճակատամարտը Եդիայի և Հեզաբելի մարգարեների միջև: Վերջիվերջո Բահադի մարգարեները ցուցադրվեցին որպես սուտ մարգարեներ և Եդիայի կողմից մահապատժի ենթարկվեցին, բայց առճակատման հենց սկզբում Եդիան տվեց այս հարցը. «Մինչև ե՞րբ» պիտի տատանվեք երկու կարծիքների միջև:

Եվ Եդիան մոտեցավ ամբողջ ժողովրդին ու ասաց. «Մինչև ե՞րբ պիտի տատանվեք երկու կարծիքների միջև. եթե Տերն է Աստված, հետևե՛ք Նրան, իսկ եթե Բահադը, ապա՝ հետևե՛ք նրան»: Եվ ժողովուրդը նրան ոչ մի խոսք չպատասխանեց: Այն ժամանակ Եդիան ասաց ժողովրդին. «Ես, միայն ես, մնացի որպես Տիրոջ մարգարեն, իսկ Բահադի մարգարեները չորս հարյուր հիսուն մարդ են»: Գ Թագավորաց 18:21, 22.

Եդիան գտնվում է 1840 թվականի օգոստոսի 11-ում՝ այդ սերնդին հարցնելով՝ արդյո՞ք միլլերիտական պատգամը ճշմարիտ է, թե՞ սուտ: Սա Լատդիկիային ուղղված մեկ այլ պատգամ է, ինչպես Եսայիա վեցերորդ գլուխը:

«Հազարավորներ առաջնորդվեցին ընդունելու Վիլյամ Միլլերի քարոզած ճշմարտությունը, և Աստծո ծառաներ բարձրացվեցին Եդիայի ոգով և զորությամբ՝ հռչակելու այդ պատգամը: Հիսուսի նախակարապետ Հովհաննեսի նման, այս հանդիսավոր պատգամը քարոզողները հարկադրված էին զգում կացինը դնել ծառի արմատին և մարդկանց կոչ անել ապաշխարությանը վայել պտուղներ բերելու: Նրանց վկայությունը նախատեսված էր եկեղեցիներին արթնացնելու և զորավոր

կերպով ներգործելու վրա, ինչպես նաև ի հայտ բերելու նրանց իրական բնավորությունը: Եվ երբ հնչեց գալիք բարկությունից փախչելու հանդիսավոր նախազգուշացումը, եկեղեցիներին միացած շատեր ընդունեցին բուժիչ պատգամը. նրանք տեսան իրենց նահանջումները, և ապաշխարության դառն արցունքներով ու հոգու խոր տազնապով խոնարհվեցին Աստծո առաջ: Եվ երբ Աստծո Հոգին հանգչեց նրանց վրա, նրանք օգնեցին հնչեցնելու այդ աղաղակը. «Վախեցե՛ք Աստծուց և փա՛ռք տվե՛ք Նրան, որովհետև եկել է Նրա դատաստանի ժամը»: Վաղ շրջանի գրություններ, 233»:

1840-ից 1844 թվականների փորձության պատմության մեջ այն բողոքականները, որոնք մերժեցին Եղիայի պատգամը, դարձան Հռոմի դուստրերը և բողոքականության պատմուճանը հանձնեցին միլլերիտական աղվենտիզմին: Եսայիայի և Եղիայի միջոցով մենք ունենք երկու վկաներ, որոնք վկայում են այն փաստի մասին, որ «մինչև ե՛րբ» հարցը մի խորհրդանիշ է այն պատմության, որ սկսվում է 9/11-ից և ավարտվում Կիրակնօրյա օրենքով: Միլլերիտական պատմության մեջ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ը համապատասխանում է 9/11-ին, իսկ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը՝ Կիրակնօրյա օրենքին: Երբ կրակն իջավ երկնքից և սպառեց Եղիայի ընծան, տասներկու քարերը բոլորն էլ լուսավորվեցին ընծայի հետ միասին՝ այդպիսով նշանավորելով հարյուր քառասունչորս հազարը որպես դրոշ, ներկայացված՝ որպես լուսավորված քարեր: Այնուհետև Եղիայի կողմից սպանվեցին սուտ մարգարեները, ճիշտ ինչպես Միացյալ Նահանգները՝ սուտ մարգարեն, սպանվում է որպես վեցերորդ թագավորություն Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Եսայիա վեցերորդ գլուխը շեշտադրում է Աստծո ժողովրդի մեջ 9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքն ընկած ժամանակահատվածում փորձության, մաքրագտման և սրբագործման մի գործընթաց: Եղիան դիմում է Աստծո ժողովրդի լաոդիկեական վերաբերմունքին, սակայն նաև ներկայացնում է ճշմարիտ և կեղծ մարգարեի, և, իր հերթին, ճշմարիտ կամ կեղծ պատգամի միջև եղած տարբերության ապացույցը: Ուստի, 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից սկսած և 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին ավարտված՝ մարգարեական մի փորձություն եկավ Սարդիսի ժամանակաշրջանի բողոքականների վրա, և ինչպես Կարմեղոս լեռան վրա կրակը բաժանում առաջացրեց երկու դասերի միջև, այնպես էլ 1844 թվականին դրսևորվեցին երկու դասեր: Փորձության գործընթացում մի դասը շուտով «նախկին» ուխտի ժողովուրդը դառնալու էր, իսկ մյուս դասը՝ միլլերիական աղվենտիզմն էր, որի հետ Աստված ուխտի մեջ էր մտնելու 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Փորձության և բաժանման ժամանակաշրջանը այգու պատմությունն է, քանի որ միլլերիական աղվենտիզմը ցույց տրվեց որպես ճշմարիտ մարգարեն հենց այն նույն պահին, երբ սարդիսյան բողոքականությունը սկսեց կատարել իր դերը որպես ուխտադավան բողոքականություն: Ինչպես Բահադի մարգարեները բացահայտվեցին որպես կեղծ, այնպես էլ նախկին ուխտի ժողովուրդը բացահայտվեց և ապա միլլերիացիների կողմից ճանաչվեց որպես Հռոմի մի դուստր: Կարմեղոս լեռան պատմությունը, ինչպես նաև այդ պատմության իրականացումը միլլերիացիների օրերում, երկրորդ վկայություն են տալիս Եսայիա վեցերորդ գլխին, որ «մինչև ե՛րբ» հարցը խորհրդանիշ է 9/11-ից մինչև

կիրականօրյա օրենքն ընկած ժամանակահատվածի:

«Աբրահամի, Իսահակի և Իսրայելի Տէր Աստված,— աղաչում է մարգարեն,— թող այսօր հայտնի լինի, որ Դու ես Աստվածը Իսրայելում, և որ ես Քո ծառան եմ, և որ այս ամենը կատարել եմ Քո խոսքով: Լսի՛ր ինձ, ո՛վ Տէր, լսի՛ր ինձ, որպէսզի այս ժողովուրդը ճանաչի, որ Դու ես Տէր Աստվածը, և որ Դու նրանց սիրտը դարձրել ես ետ»:

«Մի լռություն, իր հանդիսավորությամբ ճնշող, իջել է բոլորի վրա: Բահադի քահանաները սարսափից դողում են: Իրենց մեղավորությունը գիտակցելով՝ նրանք ակնկալում են շուտափույթ հատուցում:»

«Եղիայի աղոթքը դեռ չէր ավարտվել, երբ հրեղեն բոցերը, ինչպես շանթերի փայլակուն շողքեր, երկնքից իջան բարձրացված գոհասեղանի վրա՝ սպառելով գոհը, լիզելով խրամատի ջուրը և սպառելով նույնիսկ գոհասեղանի քարերը: Բոցի պայծառությունը լուսավորում էր լեռը և շլացնում բազմության աչքերը: Ստորև՝ հովիտներում, որտեղ շատերը տազնապալի սպասումով հետևում էին վերևում գտնվողների շարժումներին, հրի իջնելը հստակորեն երևում էր, և բոլորը զարմացած էին այդ տեսարանից: Դա նման էր կրակի այն սյանը, որ Կարմիր ծովի մոտ Իսրայելի որդիներին բաժանում էր եգիպտական զորքից:»

«Լեռան վրա գտնվող ժողովուրդը երկյուղած ակնածանքով խոնարհվում է անտեսանելի Աստծո առաջ: Նրանք չեն համարձակվում շարունակել նայել երկնքից ուղարկված կրակին: Նրանք վախենում են, թե իրենք ևս կսպառվեն, և, իրենց պարտքի մեջ համոզված՝ ընդունելու Եղիայի Աստծուն որպես իրենց հայրերի Աստված, Ում պարտական են հավատարմությամբ, նրանք բոլորը միասին, իբրև մեկ ձայնով, բացականչում են. «Տէ՛րն է Աստուածը, Տէ՛րն է Աստուածը»: Աղաղակը զարմանալի հստակությամբ հնչում է լեռան վրա և արձագանքում ներքևի դաշտում: Վերջապես Իսրայելը արթնացած է, մոլորությունից ազատված, ապաշխարած: Վերջապես ժողովուրդը տեսնում է, թե որքան մեծապես է անարգած Աստծուն: Բահադի պաշտամունքի բնույթը, ճշմարիտ Աստծո կողմից պահանջվող բանական ծառայության հակադրությամբ, լիովին բացահայտվում է: Ժողովուրդը ճանաչում է Աստծո արդարությունն ու ողորմությունը՝ ցողն ու անձրևը պահելով մինչև այն ժամանակ, երբ նրանք բերվեցին Նրա անունը դավանելու: Այժմ նրանք պատրաստ են ընդունելու, որ Եղիայի Աստվածը վեր է ամեն կռապաշտությունից»:

Մարգարեներ և թագավորներ, 153:

Որքա՞ն երկար. Մովսես

Մարգարեական Խոսքում խորհրդանշական «մինչև ե՞րբ» հարցը առաջին անգամ բարձրացվում է եգիպտացիների վրա եկած ութերորդ պատուհասի մեջ՝ Մովսեսի օրերում: Ութերորդ պատուհասը «մորելին» է (իսլամի խորհրդանիշ), որը բերվում է «արևելյան քամու» միջոցով (իսլամի խորհրդանիշ):

Եվ Մովսեսն ու Ահարոնը մտան փարավոնի մոտ և ասացին նրան. «Այսպես է ասում Եբրայեցիների Տէր Աստվածը. “Մինչև ե՞րբ պիտի չուզես խոնարհվել իմ

առաջ: Արձակի՛ր իմ ժողովրդին, որպեսզի ինձ պաշտեն: Իսկ եթե հրաժարվես արձակել իմ ժողովրդին, ահա վաղը մորեխ պիտի բերեմ քո երկրի սահմանների մեջ: Եվ դրանք պիտի ծածկեն երկրի երեսը, այնպես որ չի լինի տեսնել երկիրը. և պիտի ուտեն այն ամենի մնացորդը, որ ազատվել է, որ ձեզ համար մնացել է կարկուտից, և պիտի ուտեն ամեն ծառ, որ ձեզ համար աճում է դաշտից: Եվ պիտի լցնեն քո տները, և քո բոլոր ծառաների տները, և բոլոր եգիպտացիների տները, ինչպիսին ոչ քո հայրերը, ոչ էլ քո հայրերի հայրերը չեն տեսել այն օրից, երբ երկրի վրա են եղել, մինչև այսօր»»: Եվ նա դարձավ ու դուրս եկավ փարավոնի մոտից:

Եվ փարավոնի ծառաները ասացին նրան. «Մինչև ե՞րբ պիտի այս մարդը մեզ համար որոգայթ լինի. թող այդ մարդիկ գնան, որպեսզի ծառայեն Տիրոջը՝ իրենց Աստծուն. դեռ չե՞ս հասկանում, որ Եգիպտոսը կործանված է»:

Եվ Մովսեսն ու Ահարոնը դարձյալ բերվեցին փարավոնի մոտ, և նա ասաց նրանց. Գնացե՛ք, ծառայեցե՛ք ձեր Տեր Աստծուն. բայց ո՞վքեր են նրանք, որ պիտի գնան:

Եվ Մովսեսն ասաց. «Մենք պիտի գնանք մեր մանուկներով և մեր ծերերով, մեր որդիներով և մեր դուստրերով, մեր հոտերով և մեր նախիրներով պիտի գնանք, որովհետև պետք է տոն կատարենք Տիրոջ համար»:

Եվ նա ասաց նրանց. «Թող Տերը ձեզ հետ լինի այնպես, ինչպես ես կարձակեմ ձեզ և ձեր մանուկներին. տեսեք, որովհետև չարություն է ձեր առջև: Այդպես չէ. հիմա գնացե՛ք դուք, որ տղամարդիկ եք, և ծառայեցե՛ք Տիրոջը, որովհետև այդ էիք ցանկանում»: Եվ նրանց դուրս քշեցին փարավոնի ներկայությունից:

Եվ Տերը ասաց Մովսեսին. «Ձեռքդ մեկնիր Եգիպտոսի երկրի վրա՝ մորեխների համար, որպեսզի բարձրանան Եգիպտոսի երկրի վրա և ուտեն երկրի ամեն խոտը, այսինքն՝ այն ամենը, որ կարկուտը թողել է»: Եվ Մովսեսը մեկնեց իր գավազանը Եգիպտոսի երկրի վրա, և Տերը արևելյան քամի բերեց երկրի վրա ամբողջ այն օրը և ամբողջ այն գիշերը. և երբ առավոտ եղավ, արևելյան քամին բերեց մորեխներին: Եվ մորեխները բարձրացան Եգիպտոսի ամբողջ երկրի վրա և նստեցին Եգիպտոսի բոլոր սահմաններում. շատ ծանր էին նրանք. նրանցից առաջ նրանց նման մորեխներ չէին եղել, և նրանցից հետո էլ այդպիսիք չեն լինի: Որովհետև նրանք ծածկեցին ամբողջ երկրի երեսը, այնպես որ երկիրը խավարեց. և նրանք կերան երկրի ամեն խոտը և ծառերի բոլոր պտուղները, որ կարկուտը թողել էր. և ոչ մի կանաչ բան չմնաց ծառերի վրա կամ դաշտի խոտերի մեջ՝ Եգիպտոսի ամբողջ երկրում:

Այն ժամանակ փարավոնը շտապ կանչեց Մովսեսին և Ահարոնին ու ասաց. «Մեղանչել եմ Տիրոջ՝ ձեր Աստծու դեմ և ձեր դեմ: Արդ, աղաչում եմ, ներիր իմ մեղքը միայն այս անգամ, և աղաչեցե՛ք Տիրոջը՝ ձեր Աստծուն, որ այս մահը միայն հեռացնի ինձնից»: Եվ նա դուրս եկավ փարավոնի մոտից ու աղաչեց Տիրոջը: Եվ Տերը հզոր, խիստ արևմտյան քամի բարձրացրեց, որը վերցրեց մորեխներին և նետեց Կարմիր ծովը. Եգիպտոսի բոլոր սահմաններում ոչ մի մորեխ չմնաց: Ելք 10:3–19.

Սկզբում «Եբրայեցիների Տեր Աստվածը» հարցնում է. «Մինչև ե՞րբ պիտի հրաժարվես խոնարհվել Իմ առաջ», իսկ այնուհետև փարավոնի ծառաները դարձյալ հարցնում են փարավոնին. «Մինչև ե՞րբ պիտի այս մարդը մեզ համար որոգայթ լինի»: Այս հարցը տրվում է ութերորդ պատուհասի ժամանակ, որը մի քանի պատճառներով համընկնում է 9/11-ի հետ: Տասներորդ պատուհասը առաջնեկների սպանությունն է, որը համընկնում է խաչի հետ, և դրան հաջորդում է Կարմիր ծովի մոտ եղած հիասթափությունը, որը ներշնչանքը համադրում է խաչի մոտ աշակերտների հիասթափության հետ, իսկ դա էլ համընկնում է 1844 թվականին միլլերականների մեծ հիասթափության հետ: Այդ երեք վկաները բոլորը համընկնում են կիրակնօրյա օրենքի հետ: Տասներորդ պատուհասը կիրակնօրյա օրենքն է, և դրանից երկու պատուհաս առաջ ութերորդ պատուհասը «արևելյան քամու» միջոցով բերեց «մորեխներին»: «Մորեխները» լցրին ամբողջ երկիրը, ինչպես իսլամն այսօր ցնցում է ամբողջ աշխարհը, քանի որ իր խավարը տարածել է հարկադիր ներգաղթի միջոցով: «Անապատային մորեխի» լատիներեն անունը «locusta migratoria» է, որը ներկայացնում է իսլամի տարածումը ներգաղթի միջոցով, ինչը բնական աշխարհում նախատիպավորվում է որպես միգրացիա:

Իններորդ պատուհասը մի խավար էր, որ կարելի էր զգալ:

Եվ Տերն ասաց Մովսեսին. Ձեռքդ մեկնի՛ր դեպի երկինք, որպեսզի խավար լինի Եգիպտոսի երկրի վրա, այնպիսի խավար, որ զգացվի: Եվ Մովսեսը ձեռքը մեկնեց դեպի երկինք, և թանձր խավար եղավ Եգիպտոսի ամբողջ երկրում երեք օր: Նրանք իրար չէին տեսնում, և ոչ ոք իր տեղից չէր վեր կենում երեք օր. բայց Իսրայելի բոլոր որդիներն իրենց բնակարաններում լույս ունեին: Ելք 10:21–23.

«Մինչև ե՞րբ» խորհրդանշի մեջ, որ ներկայացված է Կարմեղոս լեռով և Եդիայով, դրսևորվում է մի զանազանում, երբ կրակը երկնքից իջնում է: Եդիայի Աստվածը կատարեց այն, ինչը Բահադը չի կարող անել: Միլլերական պատմության մեջ այդ զանազանումը կատարվեց ընկած Սարդիսյան բողոքականության և միլլերական ադվենտիզմի միջև: Մովսեսի դեպքում զանազանումը խավարն էր կամ լույսը: Եբրայական տներում լույս կար: Եսայիան մեզ նաև հայտնում է, որ նրանք, ովքեր լույս չունեն Մովսեսի գծում, որոնք նաև նրանք են, որ կործանվում են Եդիայի կողմից, և նրանք, ովքեր կորցնում են բողոքականության վերարկուն Միլլերական ժամանակաշրջանում, մի «ժողովուրդ» են, որ «լսում է» «իսկապես, բայց չի հասկանում, և տեսնում է» «իսկապես, բայց չի ընկալում»: Այնուհետև այս ժողովրդի վերաբերյալ հռչակվում է հետևյալը. «Այս ժողովրդի սիրտը պարարտացրու, և նրանց ականջները ծանրացրու, և նրանց աչքերը փակիր, որպեսզի իրենց աչքերով չտեսնեն, իրենց ականջներով չլսեն, իրենց սրտով չհասկանան, և չդառնան, և չբժշկվեն»:

Պատրաստ լինելով կատարելու գործը, բայց ճնշված լինելով քարոզելու հանձնարարությունից նրանց, ովքեր չեն լսելու, Եսայիան «այնժամ ասաց». «Տե՛ր, մինչև ե՞րբ»:

Եգիպտոսի տասը պատուհասներից վերջին երեքը վկայություն են տալիս 9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրերը տանող երեք քայլերի մասին: 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին առաջին հրեշտակի լուրը զորացվեց, և 1844 թվականի ապրիլի 19-ին երկրորդ հրեշտակը եկավ ու զորացվեց օգոստոսի 12-17-ը տեղի ունեցած Exeter Camp Meeting-ում, իսկ երրորդ հրեշտակը եկավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Երրորդ հրեշտակը համընկնում է կիրակնօրյա օրերի հետ, և, հետևաբար, նույնականացնում է երեքքայլանի ընթացք, որովհետև չի կարող լինել երրորդը՝ առանց առաջինի և երկրորդի:

«Առաջին և երկրորդ պատգամները տրվեցին 1843 և 1844 թվականներին, և այժմ մենք գտնվում ենք երրորդի հռչակման ներքո. սակայն բոլոր երեք պատգամներն էլ դեռևս պետք է հռչակվեն: Այժմ էլ, ինչպես երբևէ նախկինում, նույնքան էական է, որ դրանք կրկնվեն նրանց, ովքեր որոնում են ճշմարտությունը: Գրչով և ձայնով մենք պետք է հնչեցնենք այդ հռչակությունը՝ ցույց տալով դրանց կարգը և այն մարգարեությունների կիրառությունը, որոնք մեզ հասցնում են երրորդ հրեշտակի պատգամին: Առաջինի և երկրորդի առանց երրորդ լինել չի կարող: Այս պատգամները մենք պետք է տանք աշխարհին՝ հրատարակություններով, ճառերով, մարգարեական պատմության ընթացքի մեջ ցույց տալով եղած բաները և լինելու բաները»: Selected Messages, գիրք 2, 104, 105.

Եգիպտոսի տասներորդ պատուհասը ներշնչմամբ համապատասխանեցվել է խաչին և դրա հետ կապված հաջորդող հիասթափությանը: Ուստի տասներորդ պատուհասը երրորդ պատգամն է, որին մարգարեական անհրաժեշտությամբ պետք է նախորդեն առաջին և երկրորդ պատգամները: 9/11-ում Տերը փարավոնին հարցրեց. «Մինչև ե՞րբ», և անմիջապես դրանից հետո փարավոնի ծառաներն էլ հարցրին. «Մինչև ե՞րբ»: Այն բանից հետո, երբ Մովսեսը Աստծու «Մինչև ե՞րբ» հարցը փոխանցեց փարավոնին, և ծառաները Մովսեսի հարցը փարավոնին կրկնելուց անմիջապես առաջ, Մովսեսը մի շրջադարձային կետ է նշում այսպես. «Նա դարձավ և դուրս եկավ փարավոնի մոտից»: Ելք 10:6:

9/11-ը մարգարեական բեկումնային շրջադարձ էր, որի նախատիպը երևաց, երբ Մովսեսը բերեց մորեխների պատուհասը, որ եկավ արևելյան քամով:

«Կան ժամանակաշրջաններ, որոնք շրջադարձային կետեր են ազգերի և եկեղեցու պատմության մեջ: Աստծո նախախնամությամբ, երբ այս տարբեր ճգնաժամերը հասնում են, այդ ժամանակի համար լույսը տրվում է»: Bible Echo, August 26, 1895.

Հաջորդ պատուհասը խավար կամ լույս առաջ բերեց՝ կախված նրանից, թե որ դասի մեջ էիր: 9/11-ը «շրջադարձային կետ» էր «ազգերի և եկեղեցու պատմության մեջ»: Այդ պահին Աստծո ժողովուրդը կոչվեց վերադառնալու և ընթանալու հին ճանապարհներով, բայց նրանք հրաժարվեցին ընթանալ դրանցով և ականջ չդրին փողի ձայնին: Եղիայից հետո խավարի և լույսի միջև բաժանում կատարվեց, և Մովսեսը հարցրեց. «մինչև ե՞րբ»: Նա այդ հատվածում նաև նշում է.

«Կան ժամանակահատվածներ, որոնք շրջադարձային կետեր են ազգերի և եկեղեցու պատմության մեջ: Աստծո նախախնամությամբ, երբ այս զանազան ճգնաժամերը վրա են հասնում, այդ ժամանակի համար լույս է տրվում: Եթե այն ընդունվում է, տեղի է ունենում հոգևոր առաջընթաց, իսկ եթե մերժվում է, ապա հետևում են հոգևոր անկումն ու կործանումը»: Bible Echo, August 26, 1895.

«Մինչ երբ» թեման կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

1842 թվականի մայիսին Մասաչուսեթս նահանգի Բոստոն քաղաքում գումարվեց Ընդհանուր համաժողով: Այս ժողովի բացման ժամանակ Հավերհիլից եղբայրներ Չարլզ Ֆիտչը և Ապոլոս Հեյլը ներկայացրին Դանիելի և Հովհաննեսի պատկերային մարգարեությունները, որոնք իրենք նկարել էին կտավի վրա՝ մարգարեական թվերի հետ միասին, ցույց տալով դրանց կատարված լինելը: Եղբայր Ֆիտչը, Համաժողովի առաջ իր աղյուսակից բացատրելով, ասաց, որ, երբ քննում էր այս մարգարեությունները, մտածել էր, թե եթե կարողանար այստեղ ներկայացվածի նման մի բան պատրաստել, ապա դա կպարզեցներ թեման և իր համար ավելի դյուրին կդարձներ այն ներկայացնել ունկնդիրներին: Ահա այստեղ ավելի շատ լույս կար մեր ճանապարհի վրա: Այս եղբայրները կատարել էին այն, ինչ Տերը ցույց էր տվել Ամբակումին իր տեսիլքում 2,468 տարի առաջ՝ ասելով. «Գրիր տեսիլքը և այն պարզ դարձրու տախտակների վրա, որպեսզի ընթերցողը վազի: Որովհետև տեսիլքը դեռ նշանակված ժամանակի համար է»: Ամբակում 2:2:

«Թեմայի շուրջ որոշ քննարկումից հետո միաձայն քվեարկվեց, որ այսպիսի ևս երեք հարյուրը վիմատպագրվեն, ինչը շուտով իրականացվեց: Դրանք կոչվեցին «'43-ի աղյուսակներ»: Սա շատ կարևոր համաժողով էր»: Ջոզեֆ Բեյթսի ինքնակենսագրությունը, 263:

«Ես տեսել եմ, որ 1843 թվականի աղյուսակը առաջնորդված էր Տիրոջ ձեռքով, և որ այն չպետք է փոփոխվեր. որ թվերը այնպիսին էին, ինչպես Նա էր կամենում դրանք. որ Նրա ձեռքը դրանցից որոշ թվերի մեջ եղած մի սխալի վրա էր և ծածկում էր այն, այնպես որ ոչ ոք չէր կարող տեսնել այն, մինչև որ Նրա ձեռքը հեռացվեց»: Early Writings, 74.

«Երկրորդ Գալստյան քարոզիչների և պարբերականների միացյալ վկայությունն էր, երբ նրանք կանգնած էին «սկզբնական հավատի» վրա, որ աղյուսակի հրատարակությունը Հաբակուկ 2.2, 3-ի կատարման դրսևորումն էր: Եթե աղյուսակը մարգարեության առարկա էր (իսկ նրանք, ովքեր դա ժխտում են, լքում են սկզբնական հավատը), ապա հետևում է, որ մ.թ.ա. 457 թվականն էր այն տարին, որից պետք է թվագրել 2300 օրերը: Անհրաժեշտ էր, որ 1843 թվականը լինի առաջին հրապարակված ժամանակը, որպեսզի «տեսիլքը» «ուշանար», այսինքն՝ որպեսզի լիներ ուշացման ժամանակ, որի ընթացքում կույսերի խումբը պետք է ննջեր և քներ ժամանակի մեծ հարցի վերաբերյալ՝ հենց այն բանից առաջ, երբ նրանք պետք է արթնացվեին Կեսգիշերային Աղաղակով»: Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume I, Number 2, James White.